

NİLÜFER KUYAŞ YOK ADAM

NİLÜFER KUYAŞ
YOK ADAM

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2171-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

NİLÜFER KUYAŞ
YOK ADAM

ÖYKÜ

♥can

Nilüfer Kuyaş'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ada'daki Ev, 2011

Başka Hayatlar, 2012

Serbest Düşüş, 2013

NİLÜFER KUYAŞ, İstanbul'da doğdu, Robert Kolej'de okudu. Lisans eğitimini ABD'de Wellesley College'da tamamladı. Boğaziçi Üniversitesi'nde sosyal psikoloji yüksek lisansı yaptı. Londra'da BBC'de radyo yapımcısı ve sunucu olarak çalıştı. Türkiye'de kısa bir dönem televizyon programı hazırladı ve sundu. *Sabah*, *Milliyet* ve en son *Taraf* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. İlk kitabı *Başka Hayatlar* 2004'te Mehmet Fuat Deneme Ödülü'nü kazandı. 2007'de yayımlanan ilk romanı *Yeni Baştan*'ı 2011'de *Ada'daki Ev*, 2013'te *Serbest Düşüş* izledi.

Annem Zuhâl Kuyas'ın anısına
(1923-2014)

İçindekiler

Yok Adam	15
Hayvanların Gece Hayatı	85
Şeytan Tüyü	145
Vampir	165
Ağrı Eşiği	179
Kayıp Cennet	191
Elif	199

Tecavüz, zehir, hançer, yakıp yıkma,
Henüz işlemediyse o hoş desenlerini,
Adi kumaşına acınacak kaderlerimizin,
Demek ki ruhlarımız, yazık, yeterince bilenmemiş.

CHARLES BAUDELAIRE
“Okuyucuya” – *Kötülük Çiçekleri*

YOK ADAM

Yeni bir hayata başlıyordu,
senede bir-iki defa öyle olur.

JOHN CHEEVER
The Geometry of Love (Aşkın Geometrisi)

Dürtü epeydir gelmiyordu. Uzun yoksunluk dönemlerim oluyor, sonra böyle küçük lüksler tanıyorum kendime, artık hak ettim duygusuyla hafiften lüks şeylere yöneliyorum, markete o amaçla girdim, biraz da canım sıkındı ve ne tuhaf, ilk sefermiş gibi heyecanlandım, insan ilk sefer hiç unutulmaz zannediyor, ilk sefer çok önemlidir, diyorsun kendine fakat hatırlaman mümkün değil tabii, bir tek bu sefer ilk sefermiş gibiydi işte... Avuçlar terli. Boğazda kuruluk. Hızlanan nabzın biraz şakaklarını zonklattır, adrenalin işe yarar, tetikte tutar ama fazlası da kötü, zihni bulandırabilir, zihin berrak olmalı, dikkatin dağılmayacak.

Kameraların açıları, hareket edip etmedikleri, güvenlik görevlilerinin durduğu yerler, ne sıklıkta dolaştıkları, hatta kişilikleri, tembel mi, işgüzar mı, bunların hepsini çok iyi tartman gerekir. Koridorların hangisi boş, iki uçtan da kimsenin geçmediği bir an yakalayacaksın, dışarıda trafiğin sesi, manasız bir kış güneşi kirli camları aydınlatıyor, içeride monoton bir müzik, şarküteri tezgâhtarı bir şeyler dilimleyip duruyor, arkada, fırın tarafında mola vermiş birkaç satıcının dedikodu yapan sesleri, birisi de dün geceki maçın yorumunu dinliyor radyoda, sen şimdiden gocuğun üst cebine en pahalı çikolata-

dan üç kutu indirdin bile, beter olun çikolata firmaları; yabancı, bitter, kakao oranı yüksek.

Sıra peynirlerde, tabii gene fiyatı yüksek olanlarda, reyon değiştireceksin, o sırada belirdi kadın ya da hep oradaydı ben uyumuşum, karşı rafın önünde duruyor, pahalı soya sosu şişesini tutan eli hava kaldı, göz göze geldik.

Bakışıyoruz. Koridor boş ama her an birisi gelebilir. Karar vermesi lazım. Beni bilmiyor tabii. Herhangi birisi zannediyor. Bir saniye. İki saniye. Ne karar verecek? Güzel kadın. Yani gençken adamakıllı güzelmış herhalde, benden yaşlı ama hâlâ cazip bir yanı var, taze kalmayı başarmış. En az kırk beş olmalı diye düşündüm, gözlerimin içine baktı, hafif kızardı, şişeyi çantasına soktu.

Top sende der gibi tekrar baktı. Cüretli yani. Pekâlâ, top bende. Şimdi o merak ediyor benim ne yapacağımı. Gülümsedim. Hıyar gibi sırttım. Adice. Daha çok sevinçten. İnşallah sevincim belli olmuştur, dedim içimden. Kalbim bir-iki çarpıntılıdı. O anda karşımda soyunsa bu kadar heyecanlanmazdım. Dönüp yürüdü.

Bir süre farklı reyonlarda dolaştık. Konservelerin üzerinden gizlice baktım. O da reçellerin üzerinden baktı. Gene göz göze geldik, çabucak kaçırdı bakışlarını. Herhalde onu ihbar edeceğim ihtimalini tartıyordu. Endişe etmesine gerek olmadığını göstermek için gene sırttım ama galiba görmedi. Bir yandan ağzını topla, sırtma diyorum kendime, gülümsemeyi unutmuşum, sadece böyle sırtatabiliyorum. Korkunç.

Kasap tarafına gidip adamdan bir şeyler istedi, beklerken pazı demetlerini inceledi. Sonra epey bir süre şampuanların arkasında kayboldu. Nihayet kasada ödeme yaparken gördüm.

Yöntemimiz benziyor. Bu beni inanılmaz mutlu etti, aynı zamanda korkuttu. Başka ne çaldığını merak edi-

yordum. Hangi rafları boşalttı? Daha çok tuvalet eşyası herhalde, orada çalışıyordu son baktığımda.

Çıktı. Ben gene karar ânındayım. Hayatın temelinde bu var – karar endişesi. Peşinden gidecek miyim? Verdiğim kararda onun son bakışı rol oynadı.

Pazı demetlerini inceledikten sonra, adamdan etini alırken ya da öncesinde, bir an başını çevirip yüzüme baktı. Tarif etmek zor o bakıştaki ifadeyi. Boğulmak üzere olan bir insanın son bakışydı diyeceğim; korku vardı, öleceğine inanmazlık, aynı zamanda öleceğini anlamak, son saniyede manasız bir umut, tutunacak bir şey var mı, kurtulabilir miyim... yahut daha çok şaşkınlık, kurtulmak istiyor muyum, kurtulmaya gücüm var mı gibi bir bakış. Ama bence o farkında değildi bütün bunların. Ya da hepsine uzaktan gülen deli bir pırıltısı vardı ve ben birden hangisi olduğunu bilmek istedim. İkimiz de yaralıyız, o kadarı belli. Kadın boğuluyordu, birlikte boğulabiliriz diye düşündüm ya da belki...

O cümleyi tamamlamaya da benim gücüm yetmedi. Peşinden fırladım Sen mi kurtaracaksın beni, der gibi mi baktı yoksa? Aslında o bakışın peşinden koştum. Dışarıda beni bekliyordu. Yok, taşıt bekliyordu. O mahallenin yabancısıydım. Epey uzaklara açılmışım dürtü geldiğinde. “Soya sosuna ihtiyacım bile yoktu,” dedi gülerek. Sesi güzel, çok kalın değil ama tatlı koyu. Yüzüne uyuyor sesi. Dediği şeyi anladım, tanıyorum. İnsan sırf almış olmak için alır bazen. Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim. O da zaten parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. Sesimi duymak mı istemiyordu? Bir kâğıt parçası uzattı, gelen minibüse binip gitti.

Cep telefonu numarası yazmış, altına bir cümle eklemiş: Sadece SMS.

Hemen anladım. Bakışından anladım. Beni dışarıda beklemesinden anladım. Mesajla buluşup birlikte yap-

mak istiyor. Ararsam ilişkiyi kesecek. Başka şansım kalmayacak. Yeni bir gaye için yer var mı hayatımda? Onu tekrar görmek! Aptal adam sorar: beni anlayacak kadını mı buldum? Akıllı adam sorar: kadını yatağa atabilir miyim ve değer mi? Entelektüel adam sorar: kadının sorunu nedir? Ben hangisiyim diye düşündüm. Hiç birisi. Ben eksik bir adamım. Daha da iyisi, yok adam. Evet, yok adam, kadının bakışı gösterdi bunu bana, karşısında gerçek birisi var mı yok mu emin değilmiş gibi bakıyordu. İyice şahı-kası istenirse, hiç adam da diyebiliriz. Hiç kimse. Öyleyse niye tereddüt ediyorum? Madem yokum, artık bir hiçim, sadece günü kurtarmaya bakıyorum, başıma ne geldiği önemli değil, başıma ne gelecekse geldi zaten. Karşılaşma beni heyecanlandırdı, uzun zamandır ilk defa dürtü dışında bir şeye heyecanlandım, o kadının gözünde tekrar var olmak istiyorum, bu yeterli, hayatla yeni bir bağlantı. Tek bir iplik. İpliğin ucundayım. O kadar.

Yalana gerek yok, epey bocaladım. Birkaç defa mesaj yazdım, sildim. Tereddüt. Gene yazdım. Gene vazgeçtim. Boş ver, dedim kendime, girme bu maceraya. Ama merak rahat bırakmadı. Ne zaman dürtü gelip kendimi bir mağazada bulsam, aynı soru felç ediyordu beni; onu görmek arzusu mu, gerçekten dürtü mü? İkisi öyle birbirine karıştı ki sonunda çaresizlikten yazdım, ne olacaksa olsun. Hayli uzun zaman sonra cevap geldi. “Şimdi olmaz.” Bir bakıma rahatladım. Fakat birkaç sefer daha denediğimde gene aynı cevabı alınca dayanamadım. “Ne zaman? Sen söyle.”

Aradan günler geçti. Bu iş kapandı diyordum. Bir öğleüzeri blip, mesaj. Yer ve saat yazmış. Yarım saatim vardı. Ancak yetişirim diye fırladım. Yeni açılan lüks bir alışveriş merkezinde, yabancı marka bir butik seçmiş. Geciktim diye nefes nefese içeriye daldığımda, bir sıra askının arkasından dikkatle baktı bana ama tanıdığına dair hiçbir be-

lirti göstermedi. Seyret diyordu bakışları. Reyonların arasında dolaşmaya başladım, gözüm sürekli onda, bir yandan da etraftakilere çaktırmamaya çalışıyorum.

Tarzımız tamamen farklıymış. Ben görünmez adam olurum, hızlı çalışır hemen çıkarım, gereksiz oyalanmam. O tam tersine uzun kalıyor, tezgâhtarlarla konuşuyor, şakalaşüyor, soru soruyor, espri yapıyor, ilişki kuruyor, inadına öne çıkıp göze batıyor, o sayede parçası oluyor mekânın, o sayede görünmez olmaya başlıyor, yani göz göre göre yapıyor, gidip kabinlerde bedenlerini deniyor çalacağı giysinin. Bana uzaktan sutyenler, külotlar gösterdi gülerek. Fütursuz. Adeta yakalanmak istiyor. Sonra çantasına, cebine, göğsüne, bir yere tıktırdı malı, kaşla göz arasında, ben bile görmedim. Hemen de çıkmadı haspa, hâlâ oyalanıyordu, bir ara ter bastı, dayanamayıp gittim, köşede bir kahve içip döndüm, ödüm koptu yakalanacak diye. İş üstüneyken inanılmaz güzelleşiyordu; yanakları kızarıyor, gözleri çakmaklanıyor ateşi çıkmış gibi. Bir ara yanından geçtim, ağır soluk alıyordu, neredeyse inleyecekti zevkten, korkuyordu da, gördüm, korku onun baş uyarıcısı ama gereksiz risk almıyor, her şeyi hesaplı, bilinçli, kenarına kadar gidiyor uçurumun, bakıyor, bir daha bakıyor, son anda geri adım atıyor. Bu tehlikeli bir kadın, dedim kendime. Bütün ruhum zevkle ürperdi.

Sonrasında bir kahveye girdik, dışarıda oturmak istedi, sigara içecekmiş. Kahvenin terası her yere serpiştirilmiş ayaklı sobalarıyla dev mantar ormanına benziyordu. Suyu bardağa koymadı, şişeyi ağzına götürdü. Rujunu bozmamak için mi –kıızıl erik rengi, tırnak cilasıyla aynı– yoksa şişeden mi iğreniyordu, ucunu ağzına değdirmekten hafifçe yaklaşıyor, suyun yarısı ağzına gitmek yerine dışarıya akıyor, dudağının kenarından çenesine birkaç damla süzüldü, o damlaları çiğ tanesi gibi, gözyaşı gibi

parmağımla almak istedim. Gözlerimin içine baktı, delmek ister gibi.

Neden yaptığımı bilmiyorum. Yok, biliyorum. Öfkeden. Yalnızlıktan. Daha çok öfke. Öfkeyle başlıyor dürtü. Birden öfke geliyor üzerime, başka türlü baş edemiyorum. Yalnızlık öfkenin içinde durduğu bir kap gibi. Sürekli taşıyor kap. Çaresizliğimin öcünü alıyorum sanki. Çoktandır mı evlisin?

Sekiz yıl.

Tehlike bölgesine girmişsiniz. Ben on beş yılı doldurdum.

Hapis cezası gibi söyledin. Kaç yıl yattın muhabbeti yapan hükümlülere benzedik.

Pek farkı yok zaten. Ama sen hâlâ karını arzuluyorsun. Her halinden belli. Demin yakalanacağımdan korktun. O zaman anladım. Beni kimse arzulamayalı hayli zaman oldu. Sen niye yapıyorsun?

Bu soruya cevap vermek istemediğimi hissettim. Çayda şeker karıştırmak çok da fazla zaman dolduruyor. Üstelemedi. Onun yerine bakışlarını sağ omzumun üstünde bir noktaya dikti. Başka kimsenin görmediği bir ekranı yorumlar gibi çıkıyordu sesi.

Köpekten farksızım. Sokak köpeği oldum. Kayıp, şaşaal bakınıyorum, insanların trafiğine, gel gitine havlıyorum; umutsuz bir kabadayılıkla havlıyorum, yüreğimde o haykırış var – neden terk ettiniz beni, hepiniz niçin beni terk ettiniz? Saldırmayacağım, ısırmayacağım, henüz kudurmadım, sağlıklı çaresizlik arasındaki sınırdayım şimdilik, bu haykırışım sadece keder, yakında o da gülünçleşecek yahut daha kötüsü korkunçlaşacak, belediye den adamlar gelip uyutacaklar, leşimi sanayi atıkları fırınına fırlatacaklar. O güne kadar böyle yol kenarlarında, kavşaklarda durup ıssız gecede seyrenlen trafiğe havlayacağım.

Bu konuşmaya ne cevap verilir bilemediğim için duymamış gibi yapmaya karar verdim. Elimi uzattım.

Baki.

Elimi tutup çevirdi, avucumu inceledi.

Memnun oldum Baki. Ben de Nazan. Eğer istersen söyle yapacağız. Bu dürtü nerede ne zaman gelir hiç belli olmaz, biliyorsun. Çağırdım mı hemen geleceksin. Yoksa anlaşma bozulur. Herkes yoluna gider. Canın isterse.

İstanbul trafiğinde, kim bilir nerede olurum, aklını mı kaçırdın?

Baki, Mahmutpaşa'da iş görececek halim yok. Ya Nişantaşı olur ya İstinye Park, Kanyon, işte hangi AVM ise, o sevimsiz yerlerden nefret ediyorum ama suç işlemek için ideal. Tıpkı Disneyland, masal şehirleri gibi.

Pekâlâ. Nasıl yetişeceğim?

Canım o kadar da beklerim ama çok değil. İki elin kanda olsa geleceksin; atla metroya, taksiye, her neyse, hallet.

Tamam. Emredersin. Cızt. Mesaj. O sırada patron bir şey anlatır ben kakam gelmiş gibi bakmaya başlarım, aklıma gelen en saçma, olmayacak bahaneyi mırıldanırım; ya da oğlanı okuldan alacağım, kız kardeşimi aramam gerekir, batasica Ceren ne cehenneme kaybolduysa, kanasta, şu bu.

Koşuyorum. Genç âşık gibi koşuyorum. Yürek Selenik. İnsanlara çarpıyorum, itiyorum.

Bazen sokakta, kafede bekliyor beni. O bekliyor! Uzaktan gülümseşiyoruz. Işık vuruyor o sırada saçlarına. Genç kız gibi oluyor.

Sen neredeydin on yıl önce? Niçin aynı yılda doğmadık, aynı mahallede büyümedik? Önceki hayatlarımızdan hangisinde birlikteydik?

Baki, saçmalama. Aşk yaşamıyoruz. İş üstündeyiz şurada, hatlar karışmasın.

Lafa bak şimdi. Gel de çıldırma. Gülüyoruz. Liseli öğrenciler gibi. Deli deli gülüyoruz. Heyecan dorukta.

En heyecanlısı birimiz yaparken diğerinin seyretmesi. Şüphe çekmek açısından daha tehlikeli olduğu için zevk birkaç misli artıyor. Bazen de tamamen ayrı çalışıp çıkışta birbirimize ganimeti gösteriyoruz.

Sırasında heyecandan manasız şeyler alıyor insan, o zaman çok gülüyoruz, birkaç kere bu sana daha çok uyar diye mal değiş tokuş ettiğimiz oldu. Giderek daha cüretlendik.

Bir keresinde haydi şampanya, dedi, kolay, dedim. Kolaysa buyur. Tabii kolay değildi. Güvenlik adamı dikilmiş orada. Tuhaf tuhaf bakıyoruz herifle.

Durumdaki komedi potansiyelini sağıacak vaktim yok ne yazık ki.

Nazan baştan kural koydu. Erkete yok. Herkes kendi başına. Yani herifin dikkatini dağıtmayacak, yardım etmiyor, uzaktan gizlice seyrediyor. Bütün hünerimi kullanmam gerekti; bir yandan şişe düşer de yerde patlar, yakalanırsın diye korkuyorum, bereket el çabukluğu ve gocuk işe yaradı da sonunda başardım tabii, başarmamak söz konusu değil, başarısızlık derhal bitirir her şeyi, böylece bir de başarısızlık korkusu girdi işin içine, tek başınayken kesat giderse çok aldırmazsın, bir daha sefere dersin, başka birisi olunca mutlaka sonuç istiyor insan, hatta biraz da rekabet başlıyor, oyun gibi, sen mi daha iyisin ben mi, hangimiz daha çok risk alacak, yarışa dönüşüyor fakat dostça bir itişme bu, hiç tatsızlaşmadı, o sefer şampanyayı sokakta patlattık, deniz kıyısında epey çakırkefif olduk.

Bir başka sefer o, hediye olarak tam bana uygun beden Polo bir gömlek çıkarttı çantasından, çocuk gibi sevindim, ilk çalınmış hediyem olduğu için biraz da tedirgin etti, nereden biliyorsun ilk çalınmış hediyen olduğu-

nu, diye güldü. Manyetik alarm takılmamış giysileri buluyor.

Bazen çok uzun kayboluyor o, kadın giysisi reyonlarında, ben de cep telefonumla oynayarak zaman öldürüyorum; normalde Ceren'le alışverişe çıkmak işkencedir, halbuki Nazan'ı beklemek hoşuma gidiyor, çıkışta yaşadığımız o tatmin, sokakta kol kola yürürken duyduğum coşku, yüksek sesle birbirimize anlattığımız hikâyeler, o bana, şişko kadını gördün mü bize bakıyordu şüpheyile der, ben güvenlikçi adam tam arkadaydı ödüm koptu derim, bir gün öyle heyecanla yakındaki kahveye yürüyoruz, sana âşık oluyorum, dedim liseli oğlan gibi. Seni seviyorum!

Baki gene saçmaladın, güzelim ilişkiyi, eğlenceyi bozacaksın, dedi.

Gücenmedim. Sesinde uyarı vardı ama kızmadı, kızgınlık yoktu, henüz vakit var, vaktimiz var. Ne isterse razıyım, yeter ki devam etsin, dur demesin bana, git demesin.

Birbirimize hediye çalalım, diyor mesela, bugün Sevgililer Günü, sen bana kadın eşyası, ben sana erkek. Birer tane de eşlerimize araklayalım, bakalım hangileri daha ilginç çıkacak.

O bazen hesap ödmeden çıkıyor bir kahveden. Öyle, kalkıp yürüyor. Sokaktan geçerken bir tezgâhtan canı ne isterse alıveriyor. Dayanamayıp sordum, Peki bu öfke işi nedir, neden yapıyorsun? Yakalanırsan ne olacağını hiç düşündün mü?

Of Baki, sıkıcı olma. Karını hiç aldattın mı?

Pek çok kez ama işe yaramıyor. Sen aldattın mı?

Hiç, dedi. Bir kere bile yapmadım. Aklımda evet, seri halinde. Gerçekte asla.

Neden?

Cesaretim yok. (Masum kız bakışı.)

Niçin ayrılmıyorsun?

Dedim ya. Cesaretim yok.

Romanlarıyla tanıdığınız Nilüfer Kuyaş'ın ilk öykü kitabı *Yok Adam*, erkek kahramanlara eğilen öykülerden oluşuyor. Fiziken büyümüş ancak hayatını kurgulayamamış, sosyal sorunlarını çözememiş erkekler... Kuyaş, çağdaş toplumun, ısıltılı kentlerin ve "kentli"lerin usta bir gözlemcisi. Görünenin arkasına ustalıkla uzanıyor; şık kıyafetlerin içine hapsedilen çağdaş "sorun"ların peşinde dolaşıyor. Kitaptaki ilk uzun öykü olan "Yok Adam", mesleğinde ilerlemeyi başaramamış, evlilik ilişkisinde de aradığını bulamamış gösterişli bir hırsız anlatıyor. AVM'lerde "iş"e çıkan hırsızımız, günün birinde karşı cinsten bir meslektaşıyla tanışır ve ortaya sözcüğün gerçek anlamıyla bir "kent masalı" çıkar: Gizlenmenin ve dokunmadan, dokunulmadan yaşanan bir aşkın hazzı başka nerede bulunabilir ki?

Yok Adam'ın yalın diline, zihninizde bırakacağı hüzne ve okudukça çoğalan, derinleşen sorularına bayılacaksınız.

18 TL
KDV DAHİL

can yayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-2171-7

9 789750 721717